

Predikan 3 sönd. e. påsk

2017-05-07 i Stockholm

I Guds, Faderns, + Sonens och den helige Andes, namn. Amen.

Bön: Vi tackar dig, helige Fader, för ditt namn, som du har låtit bo i våra hjärtan, och för kunskapen och tron och odödligheten, som du har låtit oss lära känna genom Jesus, din tjänare. Dig vare ära i evighet. Du allsmåttige Herre, har skapat allt för ditt namns skull. Du har gett människorna mat och dryck, att vi må tacka dig. Men åt oss har du förlänat den andliga maten och drycken och det eviga livet genom din tjänare. Framför allt tackar vi dig därför att du är mäktig. Dig vare ära i evighet. Kom ihåg, Herre, din kyrka, rädda henne från allt ont, och fullkomna henne i din kärlek. Helga henne, och sammanför henne från de fyra väderstrecken till ditt rike, som du har berett åt henne. Ty din är makten och äran i evighet. Amen. (De tolv apostlarnas lära, En liten bönbok nr 130).

Predikotext (3 årg. Joh.. 14:1-12):

Jesus sade till sina lärjungar: Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min Fars hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så ska jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att ni ska vara där jag är. Och vart jag går, det vet ni. Den vägen känner ni."

Tomas sade: "Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?" Jesus sade till honom: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. Har ni lärt känna mig, ska ni också lära känna min Far. Nu känner ni honom och har sett honom."

Filippus sade: "Herre, visa oss Fadern så räcker det för oss." Jesus svarade: "Så länge har jag varit hos er, och du har inte lärt känna mig, Filippus. Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du säga: Visa oss Fadern? Tror du inte att jag är i Fadern och att Fadern är i mig? Orden jag talar till er säger jag inte av mig själv. Fadern bor i mig och gärningarna är hans verk. Tro mig: jag är i Fadern och Fadern är i mig. Och kan ni inte det, tro då för gärningarnas skull."

Jag säger er sanningen: Den som tror på mig ska göra de gärningar som jag gör. Och större än så ska han göra, ty jag går till Fadern.

Dagens ämne enligt evangelieboken är "Hemlängtan". Det syftar på att de kristnas egentliga hem är himmelen, som det står skrivet i episteltexten: "Här har vi ingen stad som består, men vi söker den stad som ska komma" (Hebr. 13:14). Och aposteln Petrus skriver: Välsignad vare vår Herre Jesu Kristi Gud och Far! I sin stora barmhärtighet har han genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna och som förvaras åt er i himlen (1 Petr. 1:3f). Och aposteln Paulus skriver: Men vi har vårt medborgarskap i himlen, och därifrån väntar vi Herren Jesus Kristus som Frälsare (Fil. 3:20).

Om detta himmelska hem skall predikan handla, och den har följande tre punkter:

1. Människan kan själv inte komma till det himmelska hemmet.
2. Den enda vägen till himmelen är tron på Jesus Kristus.
3. De som tror är ägare till alla den himmelska världens skatter.

1. Människan kan själv inte komma till det himmelska hemmet.

I vår text är det aposteln Tomas, som är villrådig. Han säger: *"Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?"* (v. 5) Fastän Tomas är en apostel och fast han fått så mycket undervisning av Jesus, ger han uttryck för människornas inneboende osäkerhet och okunnighet om vägen till himmelen. Detta visar att även en kristen människa i sig själv och med hjälp av sina egna tankar har svårt att förstå vägen till himmelen. Så var det t.ex. i den medeltida kyrkan. Man trodde att Bibeln var Guds ord och samlades till många gudstjänster. Ändå var vägen till himmelen okänd för de allra flesta. Man trodde att vägen till Gud var de goda gärningarnas väg. Om människan på allvar bemödade sig om att följa Guds ord och kyrkans lära, så skulle Gud hjälpa henne att uppnå det himmelska hemmet, menade man. Men det gick som för judarna, om vilka Paulus säger:

Jag kan vittna om att de har en iver för Gud, men de saknar den rätta insikten. De känner inte rättfärdigheten från Gud utan försöker upprätta sin egen rättfärdighet, och därför har de inte underordnat sig rättfärdigheten från Gud (Rom. 10:2f).

Människan har efter syndafallet blivit helt blind när det gäller att hitta vägen till himmelen. Man går istället egna vägar, som inte alls leder fram till målet. Någon har sagt att djävulens älsklingsysselsättning är att hitta på nya religioner. Han gläder sig över när många människor går dessa vägar, ty han vet ju att de för vilse och slutar i fördärvet.

En del följer **buddhismens** urgamla väg, en religion som framgick ur hinduismen. Man ser allt det skapade som något ont eller icke existerande och tror att den rätta vägen är att med meditation och bön försöka uppnå ett tillstånd av total oberördhet, ett verkligt utslocknande då man inser att allt det onda egentligen inte finns. Många västerlänningar lockas idag av denna väg som predikar lyckan av att göra sig av med beroendet av yttre ägodelar och så uppgå i ett saligt tillstånd; se t.ex. boken "Munken som sålde sin Ferrari - en berättelse om att uppfylla sina drömmar och förverkliga sig själv" (av Robin Sharma, en stjärnadvokat som sålde allt och sedan levde bland buddhistmunkar). Men när man med detta fram till ett saligt liv hos Gud? Nej, den konsekventa buddhismen tror inte ens att Gud finns, och andra grenar av buddhismen lever i ett hopplöst tillstånd av ovisshet om vem Gud egentligen är. Kanske Buddha är en Gud, kanske inte. Man hoppas kunna blika den okände guden med offer, gåvor till munkarna och genom att leva så bra man kan.

Andra följer **islams** väg. Profeten Muhammed kände till en hel del om både judendomen och kristendomen, om än i förvrängd form. Men han önskade att hans eget folk, araberna, också skulle få en uppenbarelse. Så menade han sig ha fått Koranen genom en ängel. Vad innehåller då Koranen? Många menar att både judendom, kristendom och islam har samma Gud. Jesus finns ju också inom islam som en stor profet. Men är det verkligen samma väg till himmelen, som den väg profeterna, Jesus och apostlarna anvisar? Nej, inte alls. Islams väg är gärningarnas väg. Visserligen har man gjort buden enklare än Mose lag i sin stränghet. Den som följer Islams fem pelare någorlunda väl garanteras en underbar himmelsk lycka. En trogen muslim ber fem gånger om dagen på bestämda tider, fastar under Ramadan, ger av sin inkomst till religionens företrädare och de fattiga, vallfärdar till Mecka, och framför allt håller han eller hon fast vid sin trosbekännelse: Det finns ingen Gud utom Allah, och Muhammed är hans profet. I grunden går hela den islamska religionen ut på att genom goda gärningar komma till himmelen.

Andra följer **judendomens** väg. Denna väg måste ju vara den rätta anser man, då det är den äldsta skriftreligionen. Kristendomen avvisar man, eftersom man menar att den upphäver Mose lag. Man ser Jesus som en falsk profet. När Messias en gång kommer skall han framträda som en jordisk härskare som bygger upp templet igen, och så skall lyckoriket upprättas. Man talar visserligen om nåd och förlåtelse, men vägen dit går ändå

genom goda gärningar. Man menar att människan har en inre god böjelse, som man troget måste följa för att uppnå saligheten.

Det finns också mängder av **andra religioner** idag, men alla dessa kännetecknas av samma sak: Vägen till Gud går genom goda gärningar. Den moderna människan som inte vill ha någon religion alls har ändå djupast sett alltid sin egen, hemmagjorda religion eller livsfilosofi. Om Gud finns, måste han ju göra oss alla lyckliga. Om han inte finns väntar bara ett utslocknande, vilket ju är sorgligt, men ändå inte så farligt. Framför allt tror man inte på att det finns en Gud som en dag kommer att döma världen. Nej, vetenskapen har ju bevisat, att de gamla religionerna med sina budskap om synd och dom har helt fel. Världen kan ju inte vara skapad av Gud - den har kommit till av sig själv, genom årmiljoners utveckling... Och de nya profeterna med Richard Dawkins i spetsen förkunnar att det rent vetenskapligt är omöjligt att Gud kan finnas.

Vad säger då kristendomen? Tyvärr har även de stora, ekumeniska kristna kyrkorna tappat bort sitt eget budskap. Även inom dessa - till namnet kristna - kyrkor härskar idag de goda gärningarnas religion. Man vill bort från det klassiska kristna läroinnehållet till en utslätad kristendom, där man i princip får tänka och tycka vad man vill. Denna form av "kristendom" skiljer sig därför inte i grunden från de andra s.k. främmande religionerna. Alla utgår de från att det viktigaste i religionen är hur vi lever, inte vad vi lär eller tror.

Men **sant biblisk kristendom** säger något helt annat. Den förklarar att vägen till himmelen är helt stängd efter syndafallet. Synden är så djup, att inte en enda människa på egen hand kan hitta vägen till himmelen. Ja, sann biblisk kristendom säger, att lagen i sin stränghet skall förkunnas så att människan blir förskräckt för sin synd och förkrossad och börjar frukta för Guds stränga dom. Människan måste förstå, att hon omöjligt på egen hand kan hitta tillbaka till det himmelska hemmet. Aposteln skriver:

Ingen rättfärdig finns, inte en enda. Ingen finns som förstår, ingen som söker Gud. Alla har avfallit, alla är fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda (Rom. 3:10ff).

2. Den enda vägen till himmelen är tron på Jesus Kristus.

Jesus säger: *Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig* (v. 6). Detta är kristendomens huvudbudskap. Alla vägar till Fadern är stängda om vi försöker komma fram med hjälp av våra egna gärningar. Men det finns en helt annan väg, som grundar sig på Kristi verk. Han ensam har levt ett fullkomligt liv utan all synd. Han är inte bara en stor profet, utan Guds evige Son, Gud själv, som blivit människa. Han tog på sig hela världens synd och dog i vårt ställe på korset. Han uppstod sedan på tredje dagen och for upp till himmelen, där han nu sitter på Faderns högra sida. Han förkunnar, att vägen till himmelen nu är öppnad igen. Det betyder att var och en som tror och litar på honom får förlåtelse för alla synder gratis och för intet, utan alla goda gärningar. Vi behöver inte göra någonting alls för att få komma till himmelen, ty Jesus Kristus har redan gjort allt för oss, och detta får vi som en fri gåva genom evangelium.

Den sanna kristendomen skiljer sig därför från alla andra religioner. Dessa grundar sig på våra goda gärningar, medan kristendomen grundar sig på att Jesus, Guds evige Son har blivit människa för vår skull och utfört försoningsverket på korset. Därför säger Jesus i vår text: *Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig*. När en människa kommer till tro på Jesus förändras hennes liv totalt. Hon blir omvänd och pånyttfödd. Hon blir en ny skapelse så att hon i sitt inre får en ny ande, som älskar Gud. Hon vill inte längre gå sin egen väg utan vill följa sin Herre och Mästare i allt. Den Helige Ande blir utgjuten i hennes hjärta. Förut gick hon gärningarnas väg i otro, men nu går hon trons väg mot det himmelska hemmet.

Men vi människor har så svårt för att tro detta radikala evangelium. Skulle vi verkligen kunna få himmelen och hela frälsningen gratis, för ingenting? Måste vi ändå inte göra något själva för att bli frälsta? En annan av lärjungarna, Filippus, kommer också med sina invändningar:

Filippus sade: "Herre, visa oss Fadern så räcker det för oss." Jesus svarade: "Så länge har jag varit hos er, och du har inte lärt känna mig, Filippus. Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du säga: Visa oss Fadern? Tror du inte att jag är i Fadern och att Fadern är i mig? (v. 8f)

Det är svårt för oss människor att tro att Jesus, en vanlig, fattig, enkel människa skulle kunna vara Gud. Jesus var ju en jude, uppvuxen under enkla förhållanden i Nasaret. Han skilde sig inte till det yttre från vanliga människor och passade väl in i gruppen av lärjungar. De var enkla galileiska fiskare och Jesus hade växt upp bland dem i Galiléen. Skulle han verkligen kunna vara Guds Son? För fariséerna och de skriftlärde var detta hädelse. Han gjorde sig själv lik Gud, fastän han var en vanlig människa. Så anklagade de honom för hädelse. Så är och förblir detta den stora anstöten i kristendomen. Strider det inte mot allt förnuft att tro att både Fadern i himmelen och människan Jesus skulle kunna vara Gud? Dessutom säger ju Bibeln att även den Helige Ande är Gud. Blir det inte med nödvändighet tre olika Gudar?? Filippus invändning är därför naturlig för oss alla. Vi vill se den "riktige" Guden, Fadern i himmelen. Om vi får se honom, har vi nog. Då tror vi att kristendomen är sann. Men att bara få se en vanlig människa, som påstår sig vara Gud, det räcker inte.

Så protesterar både judarna och muslimerna högljutt: Vi tror bara på en enda Gud. Jesus må vara en stor profet, men hans anspråk på att vara Gud själv kan vi inte acceptera. Så protesterar också buddhisterna och den modernistiska s.k. "kristendomen": En religion med gamla mytologiska uppfattningar om Jesus som en gudamänniska kan vi aldrig acceptera. Guds väsen måste med nödvändighet vara något annat och högre... Så blir det till sist människans eget förnuft som avgör hurdan Gud är eller hur han måste vara, om han (eller hon) nu ens finns.

Men Jesus svarar lugnt på Filippus invändning och alla andra invändningar: *Den som har sett mig har sett Fadern*. De som såg Jesus mitt ibland sina lärjungar, såg Fadern själv. Men Bibeln lär tydligt, att ingen kan se den evige, osynlige Guden. Han bor i ett ljus, dit ingen kan komma, och ingen kan se honom (1 Tim. 6:16). Moses fick bara se honom "på ryggen" (2 Mos. 33:23ff). Hur kan då Jesus påstå att man ser Fadern när man ser människan Jesus? Skulle Gud kunna bli människa? Det ligger en oerhörd anstöt i detta, som vi lätt glömmer bort därför att vi är så vana vid att höra och läsa om Jesus Kristus som Guds Son. Men den verkliga anstöten kommer fram när nutidsmänniskan och hennes många religioner möter den sanne, bibliske Kristus. Han menar verkligen ordagrant vad han säger. *Den som har sett mig har sett Fadern*. Detta är också en stor anstöt för vårt förnuft. Skulle vi verkligen kunna se Gud när vi ser människan Jesus? Vi kan visserligen inte "se" Jesus med våra jordiska ögon, men vi får ändå hans jordiska bild målad för oss, när vi läser evangeliernas berättelser om honom. Paulus skriver: *Ni fick ju Jesus Kristus målad för era ögon som korsfäst (Gal. 3:1)*. Frågan är: Är detta verkligen den historiske Jesus, sådan han var?

Nej, säger den moderna teologin. Den Jesus som levde på jorden hade ett helt annat budskap. Jag lyssnade i radio för ett par veckor sedan på två svenska teologer, som hade skrivit en ny bok om vad man menar sig veta om den verkliga, historiske Jesus. De påstod att Jesus var en skicklig person, som ville samla en stor skara kring sig och bli en framgångsrik religiös ledare. Men tyvärr, han misslyckades. Detta med korsfästelsen och döden ingick inte i hans planer. Efteråt ändrades därför bilden av honom. Så tar de moderna teologerna bort den bibliska anstöten genom att påstå att evangelisterna har

förfalskat bilden av den historiske Jesus. Man säger visserligen att kyrkan gjorde detta med ett fromt syfte, men resultatet blir ändå en förskräcklig historieförfalskning. Tanken att den historiske Jesus verkligen skulle vara evangeliernas Jesus precis som han beskrivs är outhärdlig för den moderna människan. Ja, även för människan i alla tider. Det är som Bibeln själv säger:

Ordet om korset är en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft... Judarna begär tecken och grekerna söker vishet, men vi predikar Kristus som korsfäst – för judarna en stötesten och för hedningarna en dårskap (1 Kor. 1:18ff).

Men Jesus säger själv: *Den som har sett mig har sett Fadern*. Fastän man inte kan se Gud i hans eviga, osynliga väsen, kan man se honom uppenbarad i människan Jesus. Gud har verkligen blivit människa, en av oss. Men det är inte Fadern som på något sätt har förvandlat sig till människa. Gud kan inte förändras. Gud har av evighet varit treenig, Fader, Son och Ande. När Jesus avlades och föddes var det den evige Sonen, Kristus, som i sin person upptog den mänskliga naturen. Därför säger Jesus till Filippus:

Hur kan du säga: Visa oss Fadern? Tror du inte att jag är i Fadern och att Fadern är i mig? (v. 9f).

Gud Fadern är i Sonen Jesus Kristus, och Jesus Kristus är i Fadern. De två är fullkomligt ett. Judarna förstod vilken anstöt det låg i detta påstående. När Jesus vid ett annat tillfälle sade: *Jag och Fadern är ett*, tog de upp stenar och ville döda honom. Han gjorde ju sig själv till Gud! (Joh. 10:30ff).

Grunden för hela kristendomen ligger i Jesu anspråk på att vara ett med Fadern. Om han inte är sann Gud är kristendomen verkligen en förfalskning. Då har Jesus inte dött för hela världens synd och uppstått för vår rättfärdiggörelses skull. Då är vi ännu kvar i våra synder, som aposteln skriver: *Men om Kristus inte har uppstått, då är er tro meningslös och ni är fortfarande kvar i era synder (1 Kor. 15:17).*

Men om evangeliernas berättelser verkligen är sanna och trovärdiga, då är kristendomen verkligen den enda vägen till Gud. Jesus är då *vägen, sanningen och livet*. Genom tron på honom har vi då funnit den enda vägen till himmelen. Och aposteln utbrister triumferande:

Men nu har Kristus verkligen uppstått från de döda, som förstlingen av de insomnade (1 Kor. 15:20)!

3. De som tror är ägare till alla den himmelska världens skatter.

Jesus säger vidare i vår text:

Tro mig: jag är i Fadern och Fadern är i mig. Och kan ni inte det, tro då för gärningarnas skull. Jag säger er sanningen: Den som tror på mig ska göra de gärningar som jag gör. Och större än så ska han göra, ty jag går till Fadern (v. 10f).

Vi människor klamrar oss fast vid gärningarna. Det gäller också troende människor. Vi har så svårt att tro på vad Gud säger i Ordet och vill se påtagliga gärningar. Vi kan inte tro att kyrkan finns hos en liten, föraktad grupp människor i en enkel lokal. Nej, en riktig kyrka måste ha stora, vackra byggnader och många människor, och det bör helst ske stora tecken och under också. När många vände sig bort från Jesus och han förkunnade att han inom kort skulle gå till sitt lidande var det svårt för lärjungarna att förstå.

När Jesus talar om sig själv och Fadern som en enda Gud, har också vi svårt att tro. Är det inte bättre om vi tar bort de teologiska hårklyverierna om treenigheten och Jesu två naturer och istället koncentrerar oss på missionsverksamheten? Blir vi bara tillräckligt många så att vi får uppleva en härlig gemenskap och stora händelser, är det lättare att tro,

menar vi. Men Bibeln vänder på detta. Jesus förkunnar att *där två eller tre är församlade, där är han mitt ibland dem* (Matt. 18:20). Han säger: *Frukta inte du lilla hjord, ty det har behagat er Fader att ge er riket* (Luk. 12:32). Så är även en ensam kristen genom tron ägare till hela den himmelska världens alla skatter.

Jesus liksom lockar oss till att tro och säger: Jag vet att detta är svårt för er att tro. Men se då på gärningarna som jag gör. Han gick på vattnet, han stillade stormen, han mättade 5000 män med fem kornbröd och två fiskar, han botade sjuka och uppväckte döda. Kan någon annan än Gud själv göra sådana under?

Luther påpekar, att vi människor alltid har lättare för att tro på mirakler som är synliga än på de största undren som Gud gör, vilka är osynliga. Dessa osynliga under är att människor får sina synder förlåtna, att den Helige Ande kommer in i våra hjärtan och att Gud uppehåller hela universum med sin Ord. Sådant tycker vi är så "vanligt", att vi inte reagerar. Men när det sker påtagliga under och mirakler tycker vi att detta är mycket större. Nej, säger Luther. Det är precis tvärtom. När Gud gör de mindre undren: botar sjuka, går på vattnet, uppväcker döda - då är det visserligen stort. Men de allra största undren är de osynliga: att Gud varje stund upprätthåller hela världen, att han skänker syndernas förlåtelse, att han försäkrar oss om kroppens uppståndelse och evigt liv. Men sådana under aktar vi för ingenting. Därför förstår vi inte heller vad Jesus menar när han säger:

Den som tror på mig ska göra de gärningar som jag gör. Och större än så ska han göra, för jag går till Fadern.

Skulle vi kunna göra större under än Jesus själv? Ja, det står ju förstås om Petrus att han botade sjuka och att redan skuggan från honom verkade på ett underbart sätt (Apg. 5:15). Han uppväckte ju också en död flicka (Apg. 9:40). Men är det detta Jesus menar? Han säger ju: *Den som tror på mig ska göra de gärningar jag gör. Och större än så ska han göra...* Detta är ju riktat till alla kristna och inte bara till Petrus. Jesus säger ju att den som tror skall göra större under än han själv. Finns det då större under än när Jesus själv gav människorna syndernas förlåtelse? Finns det större under än när han själv led, dog och uppstod för hela världens synd? Nej, det gör det inte.

Meningen med Jesu ord är inte att vi kristna skall göra gärningar som i sig själva är större än Jesu egna gärningar. Meningen är istället, att de gärningar Jesus började göra inom ett begränsat område och under en kortare tid efter hans uppståndelse skall fortsätta genom den kristna kyrkan i hela världen under en lång tid fram till Kristi återkomst. Ty det är Gud själv som verkar både genom Jesu jordiska verksamhet och sedan i den kristna kyrkan, där den Helige Ande är närvarande intill tidens ände. Så kommer de kristna genom Guds stora makt att utföra långt fler under än vad Jesus gjorde under sin begränsade tid på jorden. Men allt detta sker också genom Kristus, som sitter på Faderns högra sida.

Vilka gärningar är det då en kristen gör, som är så stora?

För det första är det att varje kristen genom sitt vittnesbörd meddelar syndernas förlåtelse runtom i hela världen där man döper och predikar evangelium. När en kristen i ord och gärning vittnar om sin Frälsare sker de allra största under. Vi lever inte längre i de yttre undrens tid, vilka hörde till kyrkans grundläggningstid. Men de verkligt stora undren sker när en kristen människa tror evangelium och för detta vidare till andra människor. Vi ska då komma ihåg att varje kristen också verkar genom kyrkans gudstjänster, prästens predikan och förvaltande av sakramenten.

För det andra medför en kristens böner de allra största under. Skulle de kristna inte finnas skulle världen genast störta samman. Gud uppehåller världen som ett svar på de kristnas böner. Det är då inte heller fråga om hur många det är som ber, utan om det är en rätt, allvarlig bön i Jesu namn. Om vi skulle kunna se alla de under som Gud gör som svar

på de kristnas böner, skulle vi bli mycket häpnade och förvånade. Djävulen är ständigt verksam för att förstöra och leda människor vilse. Men genom de kristnas böner hindras ständigt hans verksamhet. Bibeln säger:

”Be för varandra så att ni blir helade. Den rättfärdiges bön har stor kraft och verkan. Elia var en människa med samma natur som vi. Han bad en bön att det inte skulle regna, och då regnade det inte över landet under tre år och sex månader. Sedan bad han igen, och då gav himlen regn och jorden bar sin gröda (Jak. 5:16ff).

Att den kristna bönen kan ha en så stor kraft beror på Guds ord och löfte. Jesus avslutar vår text med att säga:

Och större än så ska han göra, ty jag går till Fadern (v. 12).

När Jesus for upp till himmelen gav han först sitt löfte: *Se jag är med er alla dagar intill tidens ände* (Matt. 28:20). Jesus gick till Fadern för att sätta sig på hans högra sida. Under sitt lidande och sin förnedring visade han inte alltid sin stora makt och härlighet. Han skulle ju bära alla våra synder och bli ensam, övergiven och föraktad för vår skull. Men nu har han satt sig på Faderns högra sida och visar sin fulla makt och härlighet. Så låter han sina kristna troende barn i kyrkan utföra de allra största undren. Det sker fortfarande fördolt för världen, som inte förstår vilken kraft som ligger i evangeliet. Men för oss som tror är det uppenbarat genom Guds ord. När vi samlas kring ordet och sakramenten sker de allra största under. Vi blir ägare av alla himmelska skatter och får förmånen att också ge dem vidare till andra människor. Vi får bönen mäktiga vapen, som besegrar djävulens alla försök att hindra Guds rike och som gör att hela världen uppehålls som svar på våra böner.

Men detta sker än så länge i det fördolda. Vi får som kristna leva under korset i nöd, svårigheter och prövningar. Vår jordiska hydda bryts ner, steg för steg, och till sist måste vi gå genom döden. Men vi vet att vår himmelska boning finns där färdig. Gud har lovat oss att vi med visshet skall få komma dit. Därför prisar vi hans heliga namn i evighet. Amen.

Bön: O Herre Gud, himmelske Fader. Vi tackar dig för löftet, som genom din Son är oss givet, att den bedrövelse som övergår oss skall vara endast en liten tid och sedan vändas i evig glädje. Vi ber dig: Förläna oss att rätt känna dig och den du har sänt, Jesus Kristus, han som är vägen, sanningen och livet. Låt oss inte i nöd och anfäktelse fälla modet, utan gör så att vi står fasta i ordet och tron, och slutligen får det ovanskliga arvet, som är förvarat i himmelen. Amen.

Katekes: 8:e budet.

Psalmer: 21, 178, 114, 45:6-8, 105, 196, 187, 188, 120